

janna Antoniaga. Kunstnik abielus kunstnikuga — sest peaks saama kunsti triumf elu labasuse üle ja lunastus temast. Ent Antonia on parandamata haige emalt päritud haigusest: ta ei tohi laulda, või muidu ta sureb. Antonia ei tea seda, nukrustab, kui keelab seda isa, on mõistmatuses, kui nõuab talt laulust keeldumise tõotust ta armastatu, Hoffmann. Hoffmanni vaenlasena ilmub doktor Mirakel, kes avatleb Antoniat laulma, selleks elustades ema pildi, kes samuti kutsus tütart laulma, nii et kõike matvaks õhutet kunstituli põletab lõppeks Antonia ära söövana-sulatavana leegina: ta sureb.

Doktor Mirakel esineb siin terve rea iseloomustavate, fantastiliste motiivide saatel, mis juba tuttavaid kuratlikkuse motiive üllatavalt teisendavad ja täiendavad. Antoniat, Hoffmanni ja nende armastust pildistavad südamlikuimad viisid, võluvalt kostab kadund ema laul, ikka säravamaiks ja kihutavamaiks arenevad ensemble'id, muusika kasvab mõjuni, millest ei saa hoiduda — see on küpsem, kaunim, viimistletuim, südamlikuim, mida Offenbach kirjutand.

Järelmängus näeme Hoffmanni, kuis ta uputab oma enese jutustuse masendavat mõju karikasse, kuni ta joobnuna maas lamab, äratades säära- ses seisukorras muidugi Stellas tülgastust: ka tema viimne arm, mis pidi olema kõigi eelmiste süntees, lõpeb traagilise loobumisega.

